

Horváth Ödön

Nyomuk sincs már

Mennyire más lett minden. Gyermekévek nyomát se látni többé. Pirosposzsgás cselédlányunk fehér, vasalt köténye, a szilvapálinka s a téli almák

elkevert illata mind tovaröppent. A vázában nincsenek kardvirágok, se az andalító zongorahangra figyelő nénikék szemközt a kertben,

ahol az alkonyt dicsérő órában még a legyek is boldogan repültek. Most minden új. Valahol messze nyugszik

mindenki, akinek alakját látom magam előtt. Tátott szájukban tartják a múlt emlékét: egy marék göröngyöt.

Mese a csodáról

Ha egyszer kedvem szerint választhatnék, apám s anyám, mint jó szülőhöz illik, gyermekkocsiban tologatnám végig az utcákon, a tereken, a parkban;

hadd élvezzék az ezerarcú várost! Mindketten a gyermekeim lennének. Plüssmacit nyomnék kinyújtott kezükbe, s mindez nem volna agyrém, kitalálás!

A varázslatok labirintusába vinném be őket, és ott sétálgatnánk. Sokáig mennénk így, el is tévednénk,

hogy minden végtelenül hosszan tartson, nehogy kijussunk, és a nyers valóság csúfsága várjon kinn a mese végén.

Úgy elszalad!

Úgy elszalad, úgy elsuhan ez a különös élet! Varázsszavad kíséretet s a billentyűkön pár futam.

Ujjaid mutatják utam a fény felé. Művészet megtalálni a szépet, ahol Te uralkodsz, Uram.

Ahol a sivár szükség helyett a gyönyörűség visz el gyermekkorunkba.

Velünk marad és játszik: csillagok darabkáit tűzi fel homlokunkra.

Könnyek között

Átszellemülve szürcsölöm langy mézét ajkadnak, hosszú csókod italát. Egy óra most kevés; az éjszakát áldozzuk erre! Ne lessük a végét.

Csókolj szívem; élvezzük, percről-percre nőjön örömünk a párviadalban. Ha rászokunk a boldog türelemre, átélhetjük: az idő mozdulatlan.

Könnyeink hadd mosódhassanak össze! Igen, ezt a gyönyört megérdemeltük! Altala lelkünk mélysége beszél.

Ott fenn a hold, jól egymáshoz kötözte csillagjainkat. Itt mi is ezt tesszük, hiszen mindkettőnk gyógyulást remél.

Álmunk, vágyunk

Álmunkban az árnyak kifehérednek. Többé nem idegesít csúnya szó. Gyógyító látszat, átköltött való, dús fantáziánk fényei élednek.

Nagy szürkeség helyébe lép a kék; minden megélnéül, szelídebb, lágyabb. Még bűneink is csak felfelé szállnak; rózsaszínbe öltözködik a lét.

Vágyunk, amit éber állapotunkban jobban óvtunk, mint féltett titkaink, gyönyörűségelesz, százezer színben

tündöklik, nem érintkezik a múlttal. Lelkünk megnyugszik, nem foglalkozik többé felködlő rossz emlékeinkkel.